

هاچره (۱)

ئەحمەد زار

بە ھەناسەتەنگی و جاپزییەو ھەخەو پابوو، دیسان خەوئیکی تری کریتی بە داھاتووی خۆیەو دیبوو. خەونەکە شتیکی تازە نەبوو، لەو خەونانە بوو کە بەردەوام دوای چرکەیک دەیبینی لەوێ لە دنیا دادەبڕا و خۆی بە باوەشی خەو دەسپارد.

خەوئیک کە بەرلەوێ دەنگی بگاتە جیھانی دەرەو دەرەو و ئاسەواریشی لە ھزیدا دەسپرایەو. سەیرە! ھەر دەلێی خەونەکە بەم جیھانە نااشناپ، لەگەڵ خەلکی ئەم نشینگە نەکارێ ھەلکا، دەتگوت نایەوێت خۆی بۆ کەس دەریخات، وەک ئەو و ابوو ترسیک بەربینی گرتوو و ناتوانی چیتەر بۆ ھەشتی. خەونەکانی پیاو داماو کە، کە شەو دادەھات لەبەرخۆو دەتگوت: وەک ئەو شەوێ کە گۆلی بەر پەنجەرە مائی ئەو پەرمانەو لە تێنۆیتیدا ھەناسە بۆ نەدەرا، ویستمان بفرین و کەمیک ئاوی بە دەمەو بکەین، کەچی لە نشکەو بەسەر سوآلەتی پەنجەرەکە دایەدا دەکەوین و دیزە داماو بە عەززی پەق دەکەوێت و ھەنگامەیکە وای دەنێتەو؛ ئەنجام ھیچ خانوویەکی ئەم ناوچە ناوێرن سوآلەت لەبەر بەرکازی ژووڕەکیانەو دابنێن.

لە چۆرەو خەونەکە گەڕین، من دەمزانی پیاو داتەپیو کە ژۆر حەزی دەکرد ئەو خەونانە دابڕێژتەو؛ بیخاتە ناو چۆوێ تابلۆیک و لە ژووڕ سەریو ھەلیواسی و بە تەماشاکەرانی بلیت، ئەو تەو تەنیا بێی دەتاندیت و دەنگی نەدەکرد، یان دەویست ھەر ھیچ نەبێ تابلۆی ئەو جیھانە لەبەرچاو بێ، کە ھەموو شەوێک دەیبینیت، بەلام خەونەکانی لە لنگەری بیرکردنەو شیدا نەدەمانەو و خێرا لەبەر ئاوی ئەو ھزیدا مشتومال دەبوون، وەلێ ئەو پۆژەو کە واگات، وەک پۆژانی تر

نەبوو، چونكە سەرتاپای خەونەكەى لە سەرەتاو
تا كۆتایی ھەموو لەبەرچاوبوو، دەیزانی لە كوێ
دەستی پێ کردوو. وا دەرەكەوت خۆی بەشێك
لە خەونەكە بێ، چونكە لەوێ ھەستی دەکرد
ئێتر بەم جیھانەو وەبەستە نییە و پێیەكانی پەى
بە قورسایى ئەو لاشەى نەبەن كە ھەلیانگرتوو،
جەستەى ھەك میژدانێك بەرەو ئاسمان دەپۆی و
دەبویست ھەرگیز بەرەو زەوى نەبێتەو!

ھەستایەو و سەرى قامكى لە جەستەى گێرا
و لە پێستیدا بردیە خوار، سەیری پێھات ھێچ
نیشانە و ئاسەوارێكى قامك داگرتنەكەى بەسەر
جەستەىو نەبینى! سەیرە، واقى و پەما بوو، تۆ
بۆیى ئەویشیان خەون نەبێت؟ یان پاستییە؟
ئەوجا ھەستایەو و لەبەردەم ئاویە لەخۆى پام:
ھێچى نەبینى بێجگە لە تارماییەك، كە ئەودىو
زۆر بە ئاسایی دیارە و دەتوانى ھەموو ئەو
لە پستیەو ھەبە بێنیت! ئەو چینیەى یەكجێ
لەخۆى ھەپەسا، لەبرى غەمگینی، بزەىكەى
سەیری ھاتى. سەرەتا دەنگى پێكەنینەكەى كەم
و نزم بوو، پاشان بەرە بەرە دەنگەكە بەرز
بوو، لە گریانى منداڵێكى دەکرد، كە وێك بە
لەستۆكێك دەگرێت.

تێر پێكەنى و قاقای پۆزەپێك دەپۆی و
كردییە شاتەشات: لەوە خوشتەر نابێ، كوپە خۆ
پشتەسەرىشم دەبینم! بەخوا دەبێت شتیكم لێ
قەومايێت، نا. لەو ناچێ ئەو تا ئەو خواردنەى
دوینى شەو كە نەمخوارد ھەروا لێرەى! كەواتە
تێكەنەچووم و ئەو ھەبە بێنیم پاستییە، كەواتە
بوومەتە فریشتە و ھێندىكەى دیکە بە ھەوادا
دەفەم! كەواتە دەتوانم لە بەرزاییەو خۆم فرێ
بەدەم و ھێچیشم لێ نەیت! كەواتە...! (لە
نەشكەو تەمێكى سەرسامى نیگای گرتەو و لە
جێو پەق بوو و جوولەى لێ برا!) لەبەر خۆیەو
گوتى: ئەو خواردنەى دوینى شەو كە نەمخوارد
ھێشتا لێرەى؟ دووبارەى كردەو: ئەو خواردنەى

نەمخواردوو لێرەى! ئەو تا لێرەى! فرمێسكى
لەگەڵ پێكەنینە زۆرە بەرزەكەى تێكەڵ بووبوو
ھەر ئەویشى دەگوتەو: ھێشتا لێرەى بەخوا!
لێرەیییا....!

ماوەیەكی پێچوو، دەنگى نیشتبوو، بەلام
ھێشتا كە قسەى دەکرد، گریانى پێو دیار بوو:
مادام لە دوینىو زەم بەر زمان نەكەوتبێت؛
چۆن ھێشتا برسیم نییە؟! مانای وایە من
مردووم؟!

پێكەنى و گوتییەو: مردن؟! ما ئەمن بیسمیلام
كردبوو؟! ئەوجا ھەستا و بڕێكى دیکە پام، بەرەو
پووی دەرگە چوو، دەستی بۆ كێلۆنەكە برد،
كە چى كێلۆنى دەرگەكە بە ناو لەپیدا تێپەرى و
ھەك ئەو وەبوو دەستی لەناو ئاویكى سەھۆلاو
نابێ، فرمێسكى دى لە چاویەو سەرى دەرکرد؛
دەلیا بوو، لەو ھەى كە چى پووی داو!

ھەك ئەو ھەبە بروسكێك چەخماخە دەدات و
سەرتاپای كێلگەىك دەسووتێت، بەناو دەرگەدا
پۆی و بە بلەزى ھێندەى چاوتروكانێك لێو
تێپەرى، بەناو مالاكەیدا سەرىكى ھێناو برد؛ ھێچى
ئەوتۆى نەبینى؛ لە پۆژان نەچێت: سوراحییەكەى
دوینى كە جێى ھێشتبوو، ھەك خۆى پەر
لە ئاودانراو، ئەو بالینگانەى كە لەسەرى
پال دەكەوت و سەربوردەى پۆژانەى بێر خۆى
دەھێناو، ئەو كتیبە دەقشكاو ھەى لە توولەپێ
ناندین كەوتبوو، تەنانت پەردەى ھۆلەكەى
چۆن بە لولكراو ھەبە جێ ھێشتبوو؛ ئاوا بێ
ھیچ گۆرانێك ھەموویان لە شوینی خۆیان بوون.
وێستى كتیبەكە ھەلگرێتەو، لێ كە دەستی بۆ
برد؛ بیری ھاتەو ناتوانى ھەلیبگرێت، ناچار
بە غەمگینی ملی پێگەى گرتەبەر و لە مالاو
چوو، دەر، بە دەرگەدا تێپەرى و سەرىكى كێشا
و لەبەردەمى ھەر مالىك بڕێك دەو ھەستا و لە
دەمەتەقیى خەلك پادەما و بە تامەزۆییەو
گوێى دەگرت: وا دیاربوو، عەبدوللای دوكاندارى

کۆلانه که یان وه لایمی پرسیاره کانی سهیدۆکی ده دایه وه. هه ندیک بیرری کرده وه؛ (سهیدۆک؟) مندالیکم به و ناوه وه له بیرره، ده می له دایکبوونی، من خۆم له گه ل باوکیدا چووم به دواى ماماندا، بیرم هاته وه به لئ ئه وه سهیدۆکه، دایکی تا ئه و مندالهی بوو؛ زۆری ئازار پێوه کیشا و گه لئیکی له گه لدا ماندوو بوو، مامانه که به پپه پپ توانی گیانی منداله که پزگار بکات و به سهلامه تی له دایکی جیای بکاته وه، دایکیشی که به حاجیه توپه و تپۆیه که ی کۆلان به ناوبانگ بوو؛ به دهستی دوکتۆر موباره ک گیانی هاته وه بهر (دواى ئه و پووداوه، ناوی به دوکتۆر دهست موباره که که پۆیی و هه موو خه لک به و ناوه بانگیان ده کرد.) ئیتر به په ناده وه له ترسی ئه وه ی که سییک ببینیئت، گوئی بۆ قسه کانیان رادیرا: عه بدوللای دوکاندار: به لئ به لئ، هه ر دوینیکه بوو، ژنه ی دامای به گریان وه په وانه ی ماله بئ باوکه که ی کرده وه. نه سرینی هه شبه سه ر هیشتا ئه و کێرده ی له دهست بووه که ویستوو یه تی خواردنی پئ چئ بکات! که له پپ پاتکی جله که ی گرتوو و له بهر ده رگه فرپئ داوه. سهیدۆک: کوپه هه ر ژن؛ ده لئین منداله کانیشی به پێخه ف و لباده وه توو پداوه ته ده رئ! عه بدوللای دوکاندار نه ختیک سه ری لووتی خوراند و به جه فه نگه وه هه لی دایئ: کاکى من، کابرا هیشتا گه نجه و به نه سرینه قۆتپ تیرنابئ! پیاو که توانی نووکه سمیلئ به دهستی لوول بدات، هه قی په سمی خۆیه تی شیرینه بپوه ژنی ماله دراوسئ له بهر که په نکى بخه وئینئ! سهیدۆک له گه ل ئه و قسه یه ی عه بدوللا قرتی پیکه نینی هات، فرمیسکی چاوی سرپییه وه و به لا قرتیوه گوتی: ئه و گۆزه ی به نیازه تینوو یه تی لئ بشکینئ، ده میکه هه لیانقۆراندوو! به م گفتوگۆیه شیرینی بیرهاته وه، (بپوه ژنیکی گه نجی دراوسییان بوو، پێشتر چه ند جارێک

له گه ل پیاوه که یدا یه کیان ببینیوه و له بهر ده رگه به سه رپییی دوان)، ئه و هه زی شیرین ویستنه شی کاتیک چه که ره ی کرد، که پۆزیک سمایل دارتاشی میردی شیرین خان؛ داوه تی مالى خۆی کرد. ویستبووی بۆ کاریک پاویژی پئ بکات و به یه کیشه وه نانیک بخۆن. ئه و پۆزه شیرین خان بۆ به خیره اتن و ئه حوال پرسى نه سرینی خیزانی، خۆی به ژوو ریدا کرد و میوانی تازه هاتووش نیگای له ناکاوی چوو ه سه ر بالای به هه نگامه ی شیرینه وه: شیرین بالایه کی تۆزیک به رز و ژنانه ی هه بوو، که ده پۆششت خرینگه ی خلخاله کانی ده هات، له گه ل هه ر هه نگاو یکیدا سینگه پپ و به رزه که ی ده هه ژایه وه و که مه ریکی گۆشتن و پانیکی پپی هه بوو، بۆ ئه و پۆزه ییش کراسیکی شینی ئاودامانی له بهر دابوو، به شی سه ره وه ی که میک هاتبووه وه یه ک و ته سک ده ینواند، بۆیه له و گۆشه یه ی که میوانه که ی تپیدا دانیشتبوو؛ مه که پپه کانی به جوانی ده بینران. میوانه که به ببینی ئه م دیمه نه خرۆشاوییه کی سه یر پووی تیکرد و ته واو سه رنجی په لکیش کرد، له خۆشیان پووی به م لا و به و لادا وه رده گیپا و پیده که نی، له نشکه وه چاوی که و ته سه ر سه رنجی سمایلی خانه خوئی، بینی چاوی له سه ر ژنه که یه تی و هیمایه کی واتاداری بۆ ده کات؛ بۆیه هینده ی بلئی یه ک و دوو، له به رده م سمایلا خۆی به رزه فت کرد و ئه و ئاوه ی به لالیویدا ده یویست بیته خواره وه، قووتی دایه وه! به لام چه ندی کردی نه یتوانی خه یالئ خۆی به رزه فت بکات، ئه و پۆزه تا نان دانرا و هه لگیرایه وه، سمایله دارتاش هه ر قسه ی ده کرد و کیشه که ی خۆی پوون ده کرده وه، که چی ئه میش خه یالئ فرپییه وه نانیدین و له ده وری جه سته شل و نه رمه که ی شیرین خان، ده خولایه وه؛ عه شته باش له و باسه نه گه یشته که سمایله دارتاش بۆی ده گیپرایه وه، هه روا له نیوان

پشووہکاندا به واتای تیگہیشتن سہریکی خیرای
بۆ دہلہقاند و ئمہ ئمیکی بۆ دہکردا

ئیتەر بۆ ئیوارہی ھەمان ئەو پۆژە کارەساتەکی
تیدا پووی دا، بەیەکەوہ ژوانیان لە مائی شیرین
ھەبوو، چونکە بۆ لەمەودا (دوای مردنی سمایلە
نەجا) بەوسەودا و مامەلە خیرایانە لاکۆلان و
پەنا دەرگە پازی نەدەبوو؛ دەویست ویزە لێ
ویزە پڕەکی شیرین بخشیتێ و بۆ جارێکیش
بیت لە باوہشی ئەودا پۆژ بکاتەوہ! نەسرینیشی
خۆش دەویست، بەلام لەبەرچاوی ئەو، کەس
بارتەقاي شیرین خەيالی پەلکیش نەدەکرد.

شەوان بەر لە خەوتن لەبەرخوایە دەیگوت:
مالکاول، ئەمڕۆ کە دەمویست بچمە کار، بە جلی
خەوہکی ھاتبووہ بەردەرگە و کە منی دیت،
ھیتندیکی دیکە کراسە سپییە تەنکەکی ھەلکرد؛
مالم قەبرە تا ئیستا پیستی ھیتدە سپی و سۆلم
نەبینیوہ، ئەو سینە و گەردەنی بۆ نالێی؟ بۆ
ئەو باشە تا شل دەبیت بە ئیشتیاوہ دەستی
تیدا بگێرێ.

لەگەڵ خەيالی جەستە شیرین، لیکى دەمی
قوت دەدایەوہ و دەستی لە ملی نەسرینی داماو
دەکرد و خەو دەبیردەوہ. نەسرینیش لەولاوہ
ئارخەیان بوو لەوہی ئەو جلە بۆ باوہشی
مێردەکی پۆشیویەتی، توانیویەتی کاری خۆی
بکات و دلی بەلای خۆیدا پابکیشی!

لەو بیرکردنەوانەدا پووداوی ئەو بەیانییە
یەکجاری بیرچووہوہوہ! چو تا سەریک لە
مال بداتەوہ و لە ژوانی شیرین خان دلنیا
بیتەوہ، بۆیە کە بە بەردەوام دەرگە داخراودا
تێپەڕێ! مووچوپکی سەرتاپای جەستە
گرتەوہ! بۆ ژووری چرپای خەوی چوو، دیتی
کەسیک لە شوینەکی ئەو ھەلاژاوہ و سەری
لەبن پەتووہکەدا شاردووہتەوہ! کەمیک پاما و
شەنوکەوی پووداوەکانی ئەم بەیانییە کرد،
یەکسەر زانی کێ لەوێ پاکشاوہ! چووہ لایەکی

تری چرپایەکە و دەستی ساردوسپی خۆی بینی
لەژێر پەتووہکە ھاتووہتە دەری و بە درێژی
جیخەوہکی شۆڕ بووہتەوہ و لەگەڵ ئەو بایە
کە لە پەنجەرەوہ دەھاتە ژوور، بە نەرمی
دەھەژایەوہ!

لە ناکاوێک دەنگی ھاجەرە دەرگە لە
خەوشە مالمەکەوہ بەرگوت کەوت، کە سەری
ھەلبێی بینی ئەوہ نەسرین، وەک جاران دلی
بەرۆست نەھاتووہ مێردەکی بەبێ بەرچایی لە
مال بچیتە دەر. ھەموو جارێک کە دەنگەدەنگیان
لەسەر شتیکی دەبوو و لێک دادەبڕان؛ لە دلی
خۆیدا دەیگوت: پیای خۆم، با تووہش
بیت، ئەوہ نییە کۆلکیشی بۆ خۆم و منالەکانم
دەکات؟ ئەو من لە ھەموو خوشکە بە شووہکانم
پۆشتەوپەرداختر نیم؟ بەھۆی ئەو مێردەمەوہ
نەبوو، براکەم توانی لە زیندان بیتە دەرەوہ
(دوای ئەوہی کەسیکی بە چەقۆ بریندار
کردبوو)؟ ھەر جارێکی کە مێردەکی خراپەیکە
لەگەڵ نەسریندا دەکرد، بۆ پۆژی دواتر لە خەو
ھەلدەستا و ھەموو ئەو پرسیارانە لێ لەخۆی دەکرد
و لەبەر خوایەوہ دەیگوت (باوہشی پیاوہکەم
دپکەزیشی پێ وەرکرا بیت؛ لە پرتەبوولە مالمە
باوان ئۆخزێتەر!)، بۆیە دوای ئەوہی منداڵەکانی
بۆ قوتابخانە بەپێ کردوہ؛ خۆی بۆ مالمەوہ
گەپاوەتەوہ بۆ ئەوہی خواردن بۆ مێردەکی چێ
بکات.

بە دەنگی پێنگاھەکانییەوہ دیار بوو؛ نەسرین
خان بە دالانەوہ دەھاتە ژوور، مێردەکی وەک
ئەوہی تاسە بێنینی بکات، بە پەلەپرووژێوہ
خۆی گەیان دەرگە پێشەوہ و چاوہپوانی
ئەوہ بوو، نەسرین کیلونی دەرگە بجوولیتیت و
دەرگە بخاتە سەر گازەرایی پشت، جیپەیک ھات
و تارماییەکە چاوی بە چاوی نەسرین کەوت،
ھەردووکیان پەق بەرانبەر یەکدی وێستابوون؛
دەتگوت ھەر بەراست نەسرین سەیری تارماییەکە

دهكات! بۆ ساته وختىك وهك ئهوه وابوو؛ له چاوى تارماييه كه پامابى و گلهيى دهركردنى دوينى لى بكات، وهك ئهوه وابوو پيى بللى: من چيم له شيرين كه متره؟! وهك ئهوه وابوو به گريانه وه پيى بللى: دوينى كه دهرت كردم؛ بينيم شيرين له بهردهرگه وه ستاوه و به حالى ناجورم پيدهكەنى و به قرته قرتىك كه هه موو لاشى له گه ل ده لرييه وه؛ چوو ژورده وه و له بهر پيكه نين بيرى دهركه داخستنشى نه بوو (له دلى خوڤشيدا گوتى: نه گه ر بيزانيبا دهركه داخستن چييه، ئيستا له باوه شى پر خوڤش و يستى ميده كه م ده بووم!)

سه يركردنه كه ي نه سرين وهك ئهوه وابوو لى بپارپته وه، تا لى خوڤش بى، له سه ر ئه م كاره كرپته ي كردويه تى! وهك ئهوه وابوو بيه وى به تارماييه كه بللى: دوينى كه بينيم شيرين پيدهكەنى و له لاشم پوون بوو، تو له بهر خاترى ئه و منت وه ده رناوه؛ تا ئوقره به دلم بدهم دهستم له ناو جه نتا كه وتوه كه ي پيشم گيپا، ههستم كرد بى ئه وه ي ئاگام له خوڤم بىت كيتردى زه لاته دروست كردنه كه م له گه ل خوڤدا هيئاوه، ئاي چون گه شامه وه! دهستم دايه كيترده كه و به ره و مالى شيرين چووم، له دالانى ماله كه ي چوومه ژورده وه؛ به ئه سپاي ههنگام ده هاويشت و سه رم به ژورده چوله كانيدا ده گيپا، له ژورى خوه كه ي هيشتا دهنگى پيكه نين ده هات، كه به ره و وى پيم به غاره وه نا و له كونجى دهركه وه ديتم له پيش ئاوينه يه كه ي بالانما وه ستاوه و چهند دهست جلى خه وى له سه ر كورسييه ك داناه وه يه كه يه كه تاقيبان دهكات وه.

نه سرين دهتگوت دهيه ويى به تارماييه كه بللى: نيازى كوشتنيم نه بوو، ته نى بۆ ترساندن و توژيكيش بۆ ئاسوده كردنى پوچم چوومه ژورده وه، هينده به تووپه يى لى به ژور كه وتم، له گه ل دهنگى دهركه كردنه وه كه ئاوپيكي خيىراى بۆ

دواوه ي خوى دايه وه، كه منى بينى به خو و به كيترده وه له بهرده ميذا وه ستاوم، هينده ي تر زراوى پزا و له قيژه يه كه ي ژنانه ي دا، به له خوڤدان و ئاه و ناله نال دهيوست دراوسپكان له هاتنه ژورده وه ي من ئاگادار بكات وه.

نه سرين له بهرده مى تارماييه كه به ره به ره قاچى شل ده بوو، ئيتىر خوى به پيوه نه ده گرت، دهتگوت دهيه ويى به تارماييه كه بللى: به خوا نه مده ويست بيكوژم، كه گويم له زيپه و هاوار كردنى بوو، هينديكيش له به سه ر دادانه كه ي په شيما بوومه وه، لى كه له گه ل هاوار كردنه كه ي خوى ده سوپاند و جهسته ي له راوى ده رده خست؛ ديتم ويته يه ك به قولينچكى ئاوينه كه يه وه كراوه، كه جوان لى ورد بوومه وه، زانيم ئه وه ويته ي توپه و جيگه ي سووراويكيشى به سه ره وه يه، (نه سرين هه موو ئه و شه وانى هاته وه به رچاو، كه شيرين ئه و ويته يه ي ماچ كردوه و له سه ر سينگى خوى داناه، چونكه جيگه ي ماچه كه به سه ر ويته كه وه كومه ليك خه ونى تامه زو بوون كه نه سرين باش ده يتوانى بيانينى و هه ستان پى بكات).

دهتگوت دهيه ويى به تارماييه كه بللى: سويندت بۆ ده خوڤم، دواى بينينى ويته كه مه چه كى ئه و دهسته ي كيترده كه م پى گرتبوو، خوى به ره و دلى شيرين پايكي شام و خوى هيى دامت تا به چيژه وه كيترديك له سه ر دلى بدهم، شيرين له به رده ستم وهك له يستوكيكى يارى وابوو، من كيترديكم له سه ر دلى دابوو، هيشتا به پوومه وه پيدهكەنى و ده متوانى به جوانى بزه ناشيرينه بيزراوه كه ي ببينم! دلم ئوخزنى نه هات تا دوو سى كيتردى ديكه م له دل و ويژه ي نه برده خوارا دهتگوت دهيه ويى به تارماييه كه بللى: دواى ئه وه ي دهنگى بپا و قيپه پرم كرد؛ له ديوارى لاي پاسته وه؛ ئه و ديواره ي كه به مالى خوڤمانه وه لكابوو؛ گويم له ته په ته پيىك بوو، وهك ئه وه بوو

که سێک ئاگادار بکریتهوه! که گویم لهو تهپهیه بوو فرمیسکیک له چاومهوه سهری ده رکرد و به لاجانگمهوه هاته خوار... له گهڵ ئهوهی که ده گریام و دلم له دهنگی تهپه تهپه که شکابوو، ترسیکیش دایگرتم، ترسام لهوهی که خۆت به سه ربانهوه بپیته مائی شیرین و له هۆکاری وهلام نه دانهوهی دلنیا بیتهوه، بۆیه به په له هه موو شوینته وارهکانی خۆم به سه ر جهستهی شیرین پاک کردهوه و ژوره کهیشم پیک خستهوه و له ماله کهی چومه دهر. جهسته زیوار زیواره کهی شیرینی ش به سه ر چرپای خه وه که یه وه جیهیشت! به لام هیچیک له وانهی نه گوت، له وه ناچی ههر تارماییه کهیشی بینیی، به لام ههستی به و گهرمییه ده کرد که له چاوی تارماییه که وه به ره و ئه وه وه ده هات! به نووکی پی به ماله که دا هات، ژوره کانی به سه رکردهوه و به ره و ژوری خه وی خۆی و تارماییه که چوو، گاله ی دهرگی به هاچه ره ی دهستی کردهوه و جهسته شل و وله کهی میرده کهی دیت له ناو پیخه فی گهرمی شه، وهک خۆی مابوو وه، به گریان و نالانه وه به ره و ئه وه دهسته شوپبووه و چوو که له ژیر پهتوو که هاتبووه دهر، دهسته کهی خسته ناو ههردوو دهستی خۆی و ماچی کرد و خستییه سه ر سینه یه وه! له هیکرا هه لوپسته یه کی کرد و ههستی کرد دهسته کانی میرده کهی وهک جاران گهرماییان تیدا نییه! به پیچه وانه وه ساردوسر، دهتگوت سه هۆلاویکی که لله ته زیننی به سینگ و ویزهیدا کردوو! به نیگه رانی پهتوو کهی هه لدا یه وه؛ پوخساری میرده کهی وهک جاران خویننی تی نه ده زایییه وه و مۆر هه لگه پابوو؛ دهستیکی به سه ر چاویدا هیناوبرد، هه مان ئه و ساردیبیه ی له دهستیدا هه بوو؛ به سه ر پوخساریشیدا وه رکرا بوو، نه رمه نه رمه فرمیسکی نیگه رانی له چاوی نه سرینه وه پزیزان ده به ست؛ سه ری له جهسته ساردوسر که برده پیش و گوئی نا به

دله بیدهنگه کهی میرده کهی، هیچ دهنگیکی لیوه نه ده هات، ته نانه ت له و پۆزه ییش بیباک و بیدهنگتر بوو، که له ماله وه وه دهری نا! به گریان و ناله و هاواره وه به ره و کۆلان پی به غاره وه نا، له خۆی ده دا و شریقه ی ئاسمانی که پ ده کرد! دکرکی به سینه و ئه و جله ی به ری کرد؛ با به ده واری شپی نه کردوو: تا گه یشته کۆلان و به رده رگه، وه ختابوو جله کهی له به رخۆی دا که نئ: جیهیه جیهی کرد. هینده ی به کۆله مستان له سینگ خۆی دابوو، له گه ل گریان و هاوار کردنه کهی کۆخه کۆخی گرتبوو، دیتی له به رده رگه چه ند دراوسی و عه بدوللای دوکاندار و سه یدۆک سه ریان له بن سه ری یه کدی ناوه و کۆریان دابه ستوو.

نه سرینیش به هینکه هینکه وه ههر هاواری ده کرد: هۆ دراوسی، هۆ که سوکار، میرده کهم چاوی ناکاته وه و دلی له لیدان که وتوو، توخوا ته له فۆنیک بۆ فریا که وتن بکه ن، توخوا وه رن به هانامه وه...

مام عه بدوللای پیش هه موو پیاوه کان گه یشته سه ر جهسته ی تارماییه که و بیننی تازه کار له کار ترازاه و نه خۆشخانه بی سووده! بۆیه له گه ل پیاوه کانی دیکه جهسته که یان به ره و مزگه وتی کۆلانه که به سه ر شانی خۆیاندا دا و ژنانی دراوسی کانییش له گه ل نه سرین به گریان و ناله و هاواره وه به شوینیاندا چوون.

تارماییه که تا ئه و کاته ییش به بیدهنگی لییان پامابوو، زهینی له سه ر نه سرین لانه ده برد؛ به تاییه ت ئه و کاته ی به پووی ژنه کانه وه هه لده شاخا و ده یگوت: به خوا خۆم سوپ ده مزانی، ئه م دوو دله لی ره ش نه بی؛ له ولا هه ر به یه ک ده گه ن! ئه ی سه ربه هه ش خۆم، تازه چاره ی په شم به رمه کوئ و چۆن و به چی ئه و چاره یه م سپی بکه مه وه؟!

په راوین:

(۱) هاچه ره: کلیل.